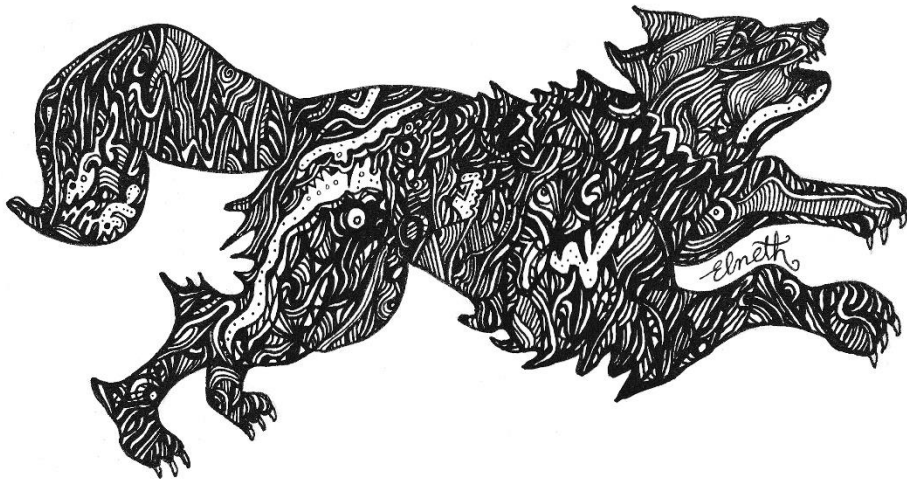

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Α.Χ.Δ)

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΨΥΧΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2021

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΨΥΧΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Α.Χ.Δ)

Τίτλος: Πίσω απ' το ψύχος

Συγγραφέας: Αντώνης Δημητρίου

Έτος: 2021

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Βίκυ Κατρατζή

ISBN: 978-618-00-3027-3

Άδεια Creative Commons:

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα

και η πόλη τραντάζεται

απ' τα συντρίμμια του ουρανού...

-Α.Χ.Δ

ΣΚΙΟΔΕΤΕΣ ΠΕΡΓΑΜΗΝΕΣ

(Ελεύθεροι στίχοι)

Αποδοχή

Άκουσα τις εμμονές,
να ουρλιάζουν σαν άρπυιες μέσα στη θύελλα,
μα δεν κοίταξα κατάματα τον ουρανό
για να μετρήσω τις πτώσεις του ήλιου.

Μέσα σε ένα κέλυφος από φως,
βρήκα μονάχα κενό
το ίδιο που βρίσκουμε
στις απότομες άκρες των εαυτών μας.

Οι πιο μοναχικές ημέρες,
είναι εκείνες που δε νιώθω ότι είμαι εγώ.

Σελίδες

Αυθάδεις ημέρες,
ψευδαισθήσεις ελέγχου,
μοναχικές παρτίδες σκακιού.
Μισοφαγωμένες αναμνήσεις,
σαν κακοτραβηγμένες φωτογραφίες.

Αν αφήνα τις σελίδες
σαν τυχοδιώκτες, άραγε
να φύγουν πάνω στους ανέμους
γεμάτες λέξεις και σημεία στίξης,
θα γύριζαν ποτέ πίσω;

Μισάνθιστα

Ναυαγούμε σε στιγμές,
που στενεύουν ασφυκτικά
σαν βραδυκίνητες ώρες αιχμής,
στριμώχνοντας τους εαυτούς μας
σε χρονικά περιθώρια.

Απλώνουμε τα χέρια διστακτικά,
προς το εύθραυστο φως
μα, δεν το αγγίζουμε ποτέ,
μονάχα κρυφοκοιτάμε το αύριο
από τις λεπτές ουλές του σήμερα.

Δημιουργία

Ξανά στο χείλος
του φεγγαριού
να παρατηρώ τις μορφές του Πρωτέα
με μολύβδινα βλέφαρα.

Αλληλουχία

Μας κυκλώνει ομίχλη,
τυλίγεται γύρω μας εμμονικά,
πεινασμένο ερπετό.

Τραντάζονται οι αιθέρες
και εμείς παραδινόμαστε
δυσαρμονικά στη στιγμή
και ονειρευόμαστε...
στους σκοτεινούς ορίζοντες.

Ayakashi

Σχηματίζονται, σαν παραισθήσεις
κοσμικές πλώρες
στις άκρες του νου.

Ποιος οδηγεί - ποιος οδηγείται;

Μέσα στο χάος,
κράτησα μια πένα
να γεννά το θαύμα.

Σε κάθε τρικυμία

οι στίχοι μου
υδάτινα κτήνη.

Απόκλιση

Αλήθειες που απορρίπτω
σαν αιρετικές διδαχές,
ανασκοπήσεις ημερών
που επίτηδες ξεχνάω.

Συμμαζεύω τις σκέψεις,
πληγωμένη λεγεώνα
και περιμένω τη νύχτα,
δίχως αγωνία για τα χρώματά της.

Αυτός ο λύκος,
δεν ουρλιάζει στο φεγγάρι,
απλά παρατηρεί,
τον αδειανό αβυσσόμορφο ουρανό.

Scutigera

Μέσα στις ρωγμές
χμαιορικά ανθίζει η σιγή,
με ενστικτώδη ταχύτητα
στο γόνιμο σκοτάδι.

Η κίνηση ανάλαφρη,
σαν ίχνος του ανέμου,
εναλλάσσεται συνεχώς
στα ίδια τα σημεία.

Οίκος και λαβύρινθος,
προσφέρει ασφάλεια
σε αυτόν που μέσα κλείνεται
μόνος σε κάποιο θρόνο.

Απ' τις γωνίες

Κοίταζέ με απ' τις γωνίες,
ρίχνε ματιές χαλάζι,
καθώς θα στρίβω το κεφάλι,
καθώς θα ακούω τους ψιθύρους,
να ραγίζουν τη σιωπή της νύχτας
σαν αδέξιοι διαρρήκτες.

Κοίταζέ με απ' τις γωνίες
και χαμογέλα,
καθώς θα πάλλεται η φωνή
πάνω σε άγνωστες λέξεις
σαν εκείνες που δεν ακούσαμε ποτέ,
μα τις γνωρίζαμε ήδη.

Φως

Οι πρωϊνοί χρησμοί,
τσαλακωμένες επιστολές
δυσανάγνωστης ημερομηνίας,
ημιτελείς προφητείες.
Η νύχτα δικάζει κάθε μας βήμα.

Απέναντι από τη σκιά,
δεν θα εκλείψει ποτέ το φως,
θα ωριμάζει μέσα στα χρόνια,
καθώς αυτά θα τρίζουν
σαν τρεμάμενες γέφυρες.

Οι λύκοι

Στα ψυχρότερα φεγγάρια,
οι λύκοι μου ούρλιαζαν φλόγες.

Κάθε νύχτα,
ιχνηλατούσαμε μαζί το σκοτάδι,
αφήνοντας φθαρτά ίχνη
και απόρθητους όρκους.

Πυρίτιδα

Όταν οι δαίμονες απλώνονται
σαν δυσωδία στον χώρο,
μέσα στα αργόσυρτα λεπτά
τραβάω μια πένα – κάννη,
να λάμπει ατσάλινη στο σκοτάδι.

Στα άφωτα 24ωρα,
άφησα ποιήματα
καρφωμένα στους τοίχους
σαν ασημένιες σφαίρες,
να μου θυμίζουν ποιος είμαι.

Αστικό

Πλήθος προσώπων
σε παρατεταγμένο χάος,
περνούν με ακαθόριστο βήμα,
μπροστά από κραυγές οχημάτων
και αδιάκριτους θορύβους.

Πλήθος προσώπων
με την ίδια έκφραση,
να ερμηνεύουν το κενό
κάτω απ' τις βουβές παρουσίες
των πολυώροφων.

Σκληρό γκρίζο
και χειριστικοί σηματοδότες
και φωτεινές βιτρίνες
να στάζουν χρώματα
σαν τραυματισμένα ουράνια τόξα.

Η πόλη φοράει την τιάρα της,
κεραίες και καλώδια
και έπειτα σέρνεται,
μέσα στη μοναξιά της.

Στα μεσημέρια

Τι κρύβαμε γελαστοί στα μεσημέρια;
Θυμάμαι και ξεχνώ ταυτόχρονα,
σαν να ξεσκαρτάρω
ψευδείς μνήμες.

Και γράφω λέξεις
διαζεπάμη
να κατευνάζουν τις κραυγές
που έθαψα στους τοίχους.

Τα πρωινά λεωφορεία

Τα πρωινά λεωφορεία,
κινητοί θάλαμοι αναμονής,
με το δειλό φως να σιγοτρίζει
στα παράθυρα.

Γεμάτα φιγούρες
που σκοντάφτουν στη σκιά τους.

Γεμάτα αποφάσεις
που πετιούνται μαζί με το εισιτήριο.

Τα πρωινά λεωφορεία
φαντάζουν πάντοτε ψυχρά
ανεξαρτήτου εποχής.

Ο φοίνικας

Ανατινάζονται οι σκέψεις μου, σαν άστρα που κάνουν χαρακίρι
και κάθονται σαν χρυσοκέντητα στεφάνια στο κεφάλι μου.

Μα καίνε ακόμη, καίνε ακόμη...

όπως έκαιγαν και πριν

όπως θα καίνε πάντα.

Ο φοίνικας πνίγηκε στις στάχτες του.

Ο θόλος

Έμεινα ακίνητος,
να κοιτάζω τον απομακρυσμένο θόλο,
την κατάβαση της αβύσσου
στην απρόσμενη σιωπή μου.

Έμεινα ακίνητος,
απλώνοντας το βλέμμα μου αργά
στο σκεπασμένο από σκοτάδι τοπίο,
μα ο θόλος παρέμενε κλειστός.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

(Χαϊκού)

Νυχτερινοί περίπατοι
(Τέσσερα ποιήματα χαϊκού)

σε παλίρροια
νυχτερινού ουρανού
πνίγω το βλέμμα

σε ποιες γειτονιές
τα δέντρα καρποφορούν
ολόλαμπρο φως;

θάλασσα, κλέβεις
το σκοτάδι τ 'ουρανού
πόσο μοιάζουμε

κύλησε το φως
απ' τις μακρινές λάμπες
σαν φρέσκια μπογιά

Εννέα σκόρπια χαϊκού

θερμές ανταύγειες
η μέρα τεντώνεται
κόντρα στη νύχτα

το απαλό φως
με αδέξια χάρη
βάφει τα φύλλα

σάπιες οι βάρκες
μένουν στο λιμανάκι
με παράπονο

στα ξερά χόρτα
βούτηξε το κοράκι
με το πρώτο φως

μες στα χρώματα
και τα χνάρια του ήλιου
κυλά τ' αγέρι

τι κι αν λείπεις
με το ίδιο φεγγάρι
ονειρεύεσαι

αταραξία
θάλασσά μου, απόψε
διαφωνούμε

μες στα σύννεφα
κούρνιασε το φεγγάρι
σαν από ντροπή

μέσα στα φύλλα
τα τζίτζικια διαφωνούν
η νύχτα, ίδια

Εικονογράφηση μιας πόλης

(Εννέα ποιήματα χαϊκού)

πέφτει η βροχή
και τα φώτα της πόλης
βουτούν στους δρόμους

τα ίδια μέρη
μες απ' το υγρό τζάμι
φαντάζουν ξένα

δίπλα στους κάδους
τα κτίρια φαντάζουν
όλο και πιο γκρι

πόσο κοστίζει
η θέα στο λιμάνι
μέσα στη στάχτη;

σα νεκροφόρες
ονείρων, τα πρωινά
λεωφορεία

πλαγιάζει βουβός
ο γάτος στον κορμό και
μας περιφρονεί

καθώς περνάω
απ' τις γκρίζες κολόνες
αιμορραγούν φως

κάθεται μόνος
στο τσιμεντένιο σκαλί
τριγύρω κόσμος

μικρό λουλούδι
βγαίνει από τη σχισμή
επαναστάτης